

Mál nr. 8/2012**M
og
vátryggingafélagið X v/ kaskótryggingar bifreiðar.****Ágreiningur um bótaskyldu er kaskótryggð bifreiði féll í Hvítá í Borgarfirði hinn
16.8.2011.****Gögn.**

5. Málskot, móttakið 5.1.2012, ásamt fylgigögnum.
6. Bréf X, dags. 26.1.2012, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

M var skráður umráðamaður bifreiðarinnar A sem er af gerðinni Porsche Cayenne. Skömmu fyrir miðnætti hinn 16.8.2011 ók stefnandi A norður Borgarfjarðarbraut í átt að Stafholtstungum. Er hann átti skammt ófarið að brúnni yfir Hvítá fór A út af veginum hægra megin og fór um 50 m vegalengd meðfram veginum að árbakkanum og valt þar út í ána. Lenti hún fyrst á hægri hlið en hafnaði svo á toppinum í grunnu og lyggnu vatni rétt upp við árbakkann.

Í skýrslu lögreglunnar í Borgarnesi, sem rannsakaði vettvang eftir slysið, segir að M hafi strax í byrjun orðið margsaga um atvik. Er haft eftir M að hann hafi verið á leið til að taka eldsneyti á A. Hann hafi fyrst lagt leið sína í Reykholt en þar hafi verið búið að loka bensínafgreiðslunni. Hann hafi svo verið á leið í söluskálann Baulu er atvikið varð. Hann hafi ekki verið á leið í langferðalag og ekki þurft sérstaklega á eldsneyti að halda, en kvaðst þá einnig hafa ætlað að kaupa sér sælgæti og snakk til að hafa með sjónvarpinu um kvöldið. Kvaðst M hafa verið á 50 km hraða á klst. Hafi hann verið að reyna að ná í geisladisk sem hann hafi ætlað að nota og því litið af veginum. Þá hafi A farið út af. Kvaðst M telja að hann hafi ekki stigið á hemla A er hann varð þess var að A var að fara út af veginum heldur þess í stað stigið á eldsneytisgjöfina. M kvaðst svo halda að hraði A hafi verið um 60-70 km á klst. er hún fór út af veginum. Síðar er hann hafi áttað sig á vegalengdinni frá því A fór út af veginum og þar til hún valt fram af árbakkanum taldi hann sig hafa verið á 80-90 km hraða á klst.

Fram kemur í lögregluskýrslunni að sérstaka eftirtekt hafi vakið að í ferli A frá því hún fór út af veginum og að bakkanum þar sem hún valt svo niður í ána hafi ekki með nokkru móti verið hægt að greina hemlaför né ummerki í hjólförunum sem gáfu til kynna að A hafi verið gefið inn, þ.e.a.s að M hafi óvart stigið á eldsneytisgjöf í stað hemlafetils. Þá segir í lögregluskýrslunni að ef M hefði stigið á eldsneytisgjöf A, sem er u.þ.b. 300 hestöfl, á fyrrgreindum 50 m vegarkafli sem hún fór utan vegar að ánni sé nánast óhugsandi að A hefði nánast lekið ofan af bakkanum niður í ána. Þess í stað hefði hún farið mun lengra út í ána þar sem straumur hafi verið mun þyngri. Ekkert hliðarskrið hafi verið í hjólförum A utan þess að greina hafi mátt los í mól þar sem ekið hafði verið út af malbikinu út á vegöxlina. Líklegt sé að greina hefði mátt hliðarskrið ef A hefði verið hemlað eða ef gerð hefði verið tilraun til að beygja aftur inn á veginn. Hafi hjólförin legið frá þeim stað er A var ekið út af veginum og beint niður að ánni, líkast því að A hafi verið ekið þangað af ásettu ráði.

Í sjálfstæðri skýrslu sinni um atvikið kveðst M vera haldinn sykursýki og þar sem hann dvaldist í Borgarfjarðarhéraði umrætt kvöld hafi hann gefið sér frekar háan insúlínskammt þar sem hann hafði eldað mikið, en hann hafi ekki átt strimla til notkunar við mælingar á blóðsykri og því hafi hann ekki getað mælt blóðsykurinn hjá sér. Hafi honum fundist hann þurfa á sykri að halda vegna lækkaðs blóðsykurs. Hann hafi ekki fundið nein sætindi í húsinu þar sem hann dvaldist og því ákveðið að fara í verslun N1 í Reykholti til að kaupa eitthvað sætt til að koma blóðsykrinum upp og einnig til að eiga eitthvað með sjónvarpinu um kvöldið. Hann hafi svo séð er hann ók af stað að lítið hafi verið eftir af bensíni á A. Er hann kom að N1 í Reykholti hafi verslunin þar verið lokuð. Hann hafi þá snúið við og ákveðið að fara í Baulu. Er hann hafi verið kominn að Hvítá hafi hann farið að finna fyrir einkennum sykurfalls. Hann hafi stressast og farið að vesenast í útvarpi sem fljótlega hafi dottið út. Hann hafi svo farið að reyna að ná í geisladisk sem hafi verið fastur á milli sæta til að róa sig niður. Hafi hann verið orðinn stressaður og liðið eins og hann væri ölvaður. Í þessu ástandi hafi hann ekki gert sér grein fyrir hraða A og hann hafi jafnvel ruglast á milli hraðamæla en í bifreiðinni hafi verið mælar sem sýndu hraðann bæði í mílum og kílómetrum. Mjög dimmt hafi verið og hann sjái mjög illa í myrkri. Hann hafi farið að gramsa eftir einhverju sætu og þá fundið „snickers“ í hanskahólfinu sem hann hafi alls ekki búist við að finna þar sem hann hafði verið í aðhaldi í um 10 mánaða skeið. Telur M að hann hafi misst meðvitund og dottið út, en rankað við sér í bifreiðinni á hvolfi. Hann hafi getað losað sig úr öryggisbelti, fundið síma sinn sem hafi verið í lokuðu hólfi á milli sætanna og náð að hringja í neyðarlínuna. Sjúkrabifreið hafi svo komið á vettvang um 30 mínútum síðar. Hafi verið hlúð að honum og blóðsykurinn mældur sem hafi mælst 10,2. M kvað sykursýki sína hafa alla tíð verið feimnismál og hann hafi ekki rætt um það við hvern sem er. Hafi það verið stór ástæða þess að hann minntist ekki á sykurfallið við lögregluna sem kom á vettvang.

Að beiðni X var fyrirtækið B fengið til að rannsaka atvikið og tilurð þess. Í niðurstöðukafla greinargerðar fyrirtækisins um atvikið segir m.a. svo:

- „1) Ökuhraðinn sem [M] segist hafa verið á fyrir óhappið hefur verið á reiki á bilinu 50-90 km/klst.....
- 3) Uppgefinn ökuhraði [M] í endanlegri útgáfu á að hafa verið 80-90 km/klst.
- 4) Við vettvangsrannsókn er fjarlægð frá vegstíku að þeim stað sem bifreiðin byrjar að fara út af veginum það stuttur að útilokað er að aka bifreiðinni á 80-90 km/klst án þess að bifreiðin myndi skrika verulega til og akstursferill að bakka árinnað passar engan veginn við atvikalýsingu [M]. Bifreiðin hefur verið komin tiltölulega skamma vegalengd (nokkra metra) frá vegstíkunni norðan megin við pípuhliðið er hún tók beina stefnu niður að ánni.
- 5) Á uppgefnum ökuhraða hefði bifreiðin skrikað til í vegkantinum sem og á grasinu þar sem viðnám malar og grass er mun minna en á malbikuðum vegi. Bifreiðin hefði einnig farið mun lengra frá bakkanum og út í ána en hún gerði hefði bifreiðin verið á uppgefnum hraða. Ef hraðinn er tekinn niður um helming hefði bifreiðin samt sem áður skotist lengra á bakkanum og hafnað lengra út í ánni.
- 6) För á vélarhlíf og þaki bifreiðarinnar eru mjög stutt benda eindregið til þess að bifreiðin hafi verið á mjög lítilli ferð.
- 7) För á árbakkanum eftir hægri hjól bifreiðarinnar sýna einnig að bifreiðin hafi verið á mjög lítilli ferð.
- 8) Fjarlægð frá árbakkanum skv. myndum frá lögreglu að bifreiðinni er lítil sem bendir einnig til að bifreiðin hafi verið á mjög lítilli ferð.“

M hafði kaskótryggt A hjá váttryggingafélaginu X. M hefur krafist bóta úr kaskótryggingunni vegna þess tjóns sem varð á bifreiðinni. X hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt greinum 4.3. og 4.4. í skilmálum kaskótryggingarinnar hjá X bætir váttryggingin tjón vegna veltu og hrops og útafaksturs. Í 8. gr. sameiginlegra skilmála X, sem einnig gilda um kaskótrygginguna, segir að váttryggður eigi enga kröfu á hendur félaginu, ef váttryggingaratburður verður rakinn til ásetnings váttryggðs nema hann hafi ekki vegna aldurs eða andlegs ástands gert sér grein fyrir afleiðingum gerða sinna. Síðastgreint ákvæði á sér stoð í 1. og 4. mgr. 27. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004.

Ekki er um það deilt að A var ekið út af Borgarfjarðarbraut uns hún hrapaði og valt ofan í Hvítá. Þegar litið er til fyrirliggjandi lögregluskýrslu og annarra rannsóknargagna er ljóst að engin verksummerki voru á vettvangi sem bentu til að M hafi misst stjórn á A eða hann hafi reynt að koma í veg fyrir að bifreiðin hafnaði í ánni. Á hinn bóginn var af verksummerkjum ekki annað ráðið en A hafi verið ekið á litlum hraða út af veginum og beint að árbakkanum þar sem hún valt út í ána. Framburður M um tildrög slyssins og hraða bifreiðarinnar hefur verið misvísandi og við heildstætt mat á atvikum verður að telja skýringu hans á því að atvikið megi rekja til þess að hann hafi fengið sykurfall í sömu andrá og A fór út af veginum ekki trúverðuga. Samkvæmt þessu og þegar litið er til ferils A og hvernig hún lá í ánni þykir mega slá föstu að M hafi af vilja stjórnað A út af veginum uns hún hafnaði í ánni. Samkvæmt því hefur M fyrirgert rétti sínum til bóta úr kaskótryggingunni, sbr. 8. gr. hinna sameiginlegu skilmála váttryggingarinnar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr kaskótryggingu A hjá X.

Reykjavík, 28. febrúar 2012.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.